

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Ἐὰν ὁ "Χρόνος" ἀναγινώσκῃ
εἴτε τὰς Ἑλληνικὰς Ἐφημερί-
δας τῆς Τεργέστης, εἴτε τὰς
τῆς Ἑσπέρου, θέλει πεισθῇ ὅτι
τὰ ἐνταῦθα παθεῖντα κέκτην-
ται πάσας τὰς ἀποχρώσεις,
ἢ πάσας τὰς ἐναρμονίους διατά-
σεις ἰδιώδους πολιτεύματος Τουρ-
κικῆς αὐτόχρημα συλλήψεως. Δὲν
ἐπιχειροῦμεν νὰ ἐπιληφθῶμεν
τῆς ἀνελέξεως ἀπτενέτων λεπτο-
μερειῶν, ὑπερπηδῶντες τὰ συν-
πτυγμένα ὅρια συνήθους διατρι-
βῆς, ἀλλ' ἂν παρεθέτομεν χα-
κτηριστικώτατα ἐπεισόδια, ἢ θέλομεν
ἴσως παράσχει μᾶλλον συγκεκρ-
μένην εἰκόνα, ἢ θέλομεν δὲ κατα-
στῆναι ἐν αὐτὸν τὸν "Χρόνον" σκεπ-
τώτερον. Ὡς μάθῃ λοιπὸν ὅτι οἱ
παρ' ἡμῶν δικασαὶ, δικάζοντες, ἢ
ἐμπροσθέν, ἢ κοροῦσι τέλειον ἢ
ἢ κατ' ἐν ἡμῶν ἐκδοθεῖσα ἀπόφ-
σις, μὴτα ἀνεκτέλεται ἐν

Ξαμηνίας καθίσταται ἄκρως, κατὰ τὸ 12 ἄρθρον τοῦ ἐμπορικοῦ Ὁθωμανικοῦ κώδικος, ἢ μετὰ εἰς ἑτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της, ἀποφαίνονται περὶ τοῦ νομίμου τῆς ἐκτελέσεως, εἰς τὸ πείσμα τοῦ νόμου. ἂν γυνοῦσιν ἂν τὴν περὶ κατασχέσεως ἀγωγὴν δέον νὰ παρακολουθήσῃ, ἐκτὸς ἐβδομάδος ἢ τερεῖς ἡμέρας κατασχέσεως ἢ κυρίας. ἂν πατήσεως ἀγωγὴ, ἢ ἐν τῇ παχυλῇ των ἀγροῖα οὐδεμίαν ἐνταστικφύρονται κατὰ ὑστεροχρόνως περὶ κέρους κατασχέσεως ἀγωγῶν. Ὁ "Χρόνος" δὲ θέλει συνισφονοθῇ μανθάνων προσέτι, ὅτι χρήματα κατατεθέντα ἄλλοτε, ἐν τῇ ἐμποροδικίᾳ Λάρνακος, δὲν ἐπεστράφησαν ἐκτοτε πρὸς ὃν ἀνήκουσι, λόγῳ ὅτι τὰ ἀπεκόμισε μεθ' ἐαυτοῦ[;] ὁ πρῶτος ὁθωμανὸς πρῶτος, οἱ δὲ ἄγγλοι χελῶσιν ἀπλῶς ἐπὶ τῷ πράγματι, μένει δὲ ἡ ἀπόδειξις τῆς παρακαταθήκης μετὰ τὴν σφραγίδα τοῦ ἐμποροδικείου εἰς χεῖρας τοῦ ἐμπόρου ὡς τεκμήριον τῆς συλήσεως ἀδυνατοῦντος νὰ λάβῃ ὑπίσω τὰ χρήματα.

Ἐπίσης δὲν ἐννέμεθα νὰ παραλείψωμεν ἐν αἰγῇ τὴν μαρτυρίαν ἐκείνην τοῦ Εὐγενόυ "Ἐλληνοί, ἐξενεγκόντες τὴν ἀρετὴν ὅτι οὐτε οἱ ἄγγελοι ἠθέλοντο εἶσθαι ἀσπατοὶ παρ' ἡμῖν ἂν ἐπεχείρουν νὰ μας διοικήσωσιν, ἵσως αἰσῶσι οἱ ἄγγελοι ἐκ τῶν ἄγγλων εἶναι διατέλλονται ἢ ἐξ ἐνὸς τοῦ χείρου ἀλλὰ ἀφίνοντες τοὺς χαριεντισμοὺς, ἐρωτῶμεν τοὺς περὶ τὸν "Χρόνον" ἢ περὶ τὸν Ἀρμότην ἂν ἐπίσταται καλῶς ὅτι ὁ οὕτω περὶ τῶν Κυπρίων ἀποφανεῖς εἶναι πράγματα. Ἐλλήνων ἢ Ἀρμένιος ἢ ὁθωμανὸς λαλῶν τὴν Ἑλληνικὴν. Τὴν ἐρώτησιν ταύτην δικαιοῦμεθα νὰ ἀποκρίνωμεν καθ' ὅσον γνωρίζομεν θετικῶς ὅτι ἄλλοτε ἐγένοντο τὰ θέματα οἱ περὶ τὸν Οὐέλσελέη παρομοίας πέρσις, εἶχον ὑπολίζει τὸν Ἑλληνα. Ταυτὸν Ἐνωτιᾶδην ἐν ὁθωμανικῇ ὑπηρεσίᾳ διατελοῦντα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς κατοχῆς, φοροῦντα κἀλῆμα ἢ Εὐρωπαϊκὴν περιβολὴν ἐπὶ τὸ τουρκικώτερον, ὡσεὶ τὴν τε ἐθνικότητα ἢ τὴν θρησκείαν Μωαμεθανὸν ἢ προέβησαν πρὸς αὐτὸν εἰς παντοίας κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκμυστηρεύσεις ἢ ὅπως μισελληνιστοὺς γνωματεύσεις ὁποῖας ὀνύανται νὰ διανοηθῶσιν ἂν ὁρωποι τοῦ φρυάματος τοῦ Οὐέλσελέη, τοῦ Βίβιγκ ἢ Γαρακίνου. Ὁ Ἑλλήνων ἔπαιξε καλῶς τὰ μέγρος του τοσοῦτον, ὥστε ἡ σπείρα

εἰς ἐνόησε τὴν ἀπάτην ἄχρι σήμερον. Πολὺ φοβούμεθα ὅτι ἢ τὴν φορὰν ταύτην ἐγένοντο τὰ θύματα παρομοίας ἐπιπολαιότητος, εἰ ὅτι ἀδυνατοῦμεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι Ἑλλήνων, πῶς ἔχον τὰς φρένας ἢ ἐλάχιστον σπινθῆρα φιλοπατρίας, ἠδυνήθη νὰ προβῇ εἰς τοσοῦτον ἀνοίας ἢ προδοσίας ὥστε νὰ καταγγείλῃ τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ ἐπὶ ἀγνωμοσύνη πρὸς τοὺς ἄγγλους διοικητάς των, ἂν ὧν δῆθεν οὕτω ἔπραξαν ὑπὲρ ἐκείνων.

Δὲν θέλομεν νὰ μηκύνωμεν πέρας τοῦ ἐκόντος τὴν παροῦσαν τοὺς περὶ τὸν "Χρόνον" παραπέμπομεν εἰς τὸ Παγκύπριον. Ὑπόμνημα ἐνθα φωτογραφεῖται πτωχάτα, ἔστω ἢ εἰς γενικῶν γραμμῶν, ἢ τῶν πραγμάτων θέσεις, πληροφωροῦντες αὐτοὺς ἅμα ὅτι ἀνὰ τὰς πόλεις τῆς Κύπρου συνετάθησαν μόνιμοι ἐπιτροπεῖαι, σκοποῦσαι, εἰς τῶν οἰκείων ἀντιπροσώπων, νὰ ὑποβάλωσι τῷ Ἀρμοτῇ παρατάσεις σπονδαίας περὶ λήξεως τῆς βέλτερας συμφώδας, ἢ τις ἀναξίως παίζεται τέτατον τοῦτο ἔτος, ἀναλώμασιν ἠθεκοῖς ἢ ὀλιγοῖς τῶν ἐν τῇ τῇ Κυπρίων. Ἐὰν ὁ ἀντιταχθῇ αὐτοῖς ἢ συνήθως τῶν τυραννούντων, ῥήτρα "ὅς ἐννέμεθα", αἱ παρατάσεις αὗται θέλουσιν ὑποβληθῇ ἐν σεβάτῳ τοῖς ἐν Λονδίνῳ ὑπὸ εἰδικῶν ἀντιπροσώπων μεταβησομένων ἐκεῖ ἐπὶ τούτῳ, ὥστε πλέον ὁ "Χρόνος" ἢ οἱ αὐτοῖς ὁμόφρονες θέλουσι συναισθανθῇ ὅτι ἐόντα ὑφίστανται σπονδαίαι ἀφορμαὶ ἢ ὁμόθυμος γνώμη, διὰ νὰ προκαλέσῃ τὸ παγκύπριον τοῦτο διάβημα, ὅπερ θεωρεῖται ὡς ἡ ἐσχάτη ἀπόπειρα πρὸς ἐπίτευξιν θεραπείας, ἣν ὁ τόπος ἐνόμιζεν ἐφικτὴν ἐν Κύπρῳ, ἀλλ' ἦτις, ἔνεκεν προκαταλήψεων, προλήψεων ἢ τρεβλῶν πολιτικῶν ἀρχῶν τῶν ἐνθάδε ἀρχόντων δὲν δύναται ἐπιτεθῆναι, ὡς νὰ ἐπιτευχθῇ ἢ δέον νὰ ἐκζητηθῇ πόρρω, διότι ὁ καιρὸς ἐπεῖγει, τὰ δὲ πράγματα προκυλοῦντα ἀκαύτως τὸν οἶκτον ἢ τὸν σαρκασμόν, ἐπιφέροντα τὴν ἀπόγνωσιν ἢ ὀδυνηρὰς περὶ τοῦ μέλλοντος ὑπαγορεύοντα σκέψεις, δέονται ἀνυπερθέτου ἀντιλήψεως ἢ ριζικῆς ἀνακαινίσεως. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ μάλιστα, ὁ "Χρόνος" ἠθέλεν ἀνταποκριθῇ πρὸς τὸ ὅτι τῆς ἐαυτοῦ ἀποστολῆς, ἐξ ὑπηρετῶν τὰς σεμνὰς τῆς πολιτικῆς ἡθικότητος ἀρχάς, εἰ ἀνελάμβανεν ὑπὸ τὴν αἰγίδα αὐτοῦ τὴν

ὑπόθεσιν τῶν Κυπρίων αἰῶν τὴν σθεναρὰν αὐτοῦ φωνὴν ὑπὲρ δικαίων προτηλακίζομένων ἢ πάσης φύσεως συμφερόντων διακυβευομένων. Τοιαύτην τρεπόμενος πορείαν, ἠθέλεν ἅμα προβιάσει ἢ τὸ γόητρον ἢ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς ἰδίας αὐτοῦ πατρίδος, ἢ περὶ οὐ σμικρὸν ἔπαθον ἢ ἐνταῦθα ἢ ἀλλαχού τῆς Ἑφας, ἔνεκεν τῆς ἰταμότητος, τῆς ἐπιπολαιότητος ἢ ἀβελτέρου τινὸς πεισμονῆς, ἣν ἐπιδεικνύουσιν ἄχρι σήμερον ἐν τῇ τῶν δημοσίων διαχειρίσει οἱ ἐνταῦθα Πράκτορες τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως. Πρωθυπουργοῦντος τοῦ Περιπίτου Γλάδστον ἢ ἐγκαινιζομένης πανταχοῦ ἄλλου τῆς Ἀντιολῆς, καλονικῆς ἢ ἀνεκτῆς τάξεως πριγμάτων.

H.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Εὐχαρίστως ἐμάθομεν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ ἐνταῦθα Ταβῆ ῥεάν ὁ δὲ τὸν κρατεῖν πρακτικὰ ἢ ὁρμίζειν τοὺς ῥάφους ἐπὶ πολιτικῶν εἰκῶν. Δέον ὅμως, ἠκούσαμεν, πρὸ τῆς ὁρκίσεως ὁ ῥάφης νὰ ἐρωτᾶται περὶ τῆς συγγενείας ἡμῶν, φιλίας ἢ ἐχθρας πρὸς ἐκάτερον τῶν διαδίκων, ἢ ἀνένδιαφρηται ἀπὸ τὴν ἐκβασιν τῆς διαικασίας.

—

Καὶ τὰ ἐκ Συρίας προερχόμενα Ἀντριακὰ δύνανται, ὡς ἐμάθομεν, νὰ προσεγγίζωσιν εἰς τὸν λιμένα ἡμῶν, ἂν οἱ τῆς πόλεως ἔμποροι, ἐξαιτήσωσιν τοῦτο εἰς ἀναφορὰς των πρὸς τὴν διεύσιν.

—

Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν παρ' ἡμῖν νομίζουσιν ὅτι τὰ ἰπροσεγγίζοντα Ἀντριακὰ δὲν δέχονται πραγματείας ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ διὰ Λεμνησὸν κατ' ἐνδεῖαν παρὰ διὰ Λάρνακος, τὸ ἐνταῦθα πρακτορεῖον παρεκάλεσεν ἡμᾶς νὰ εἰδοποιήσωμεν ὅτι τοῦτο δὲν ἔχει ὁρμᾶς ἢ ὅτι αἱ φορτωταὶ τῶν διὰ Λεμνησὸν πραγματειῶν ἐπιγράφονται διὰ Λεμνησὸν ἢ αἱ πραγματεῖαι ἀποβιβάζονται ἐνταῦθα.

—

Τῇ παρελθούσῃ ἐβδομάδι Μελιταῖος τις ἐν τινι ἐνοριακῷ καφενεῖῳ ἐμαχαίρωσεν Ἑλληνα, ὡς ἐκ τούτου δὲ συνέβη ρήξις μεταξὺ Ἑλλήνων ἢ Μελιταίων λαβόντων τῶν τελευταίων οὐκ ὀλίγους ραβδισμούς. ὁ μαχαιρώσας τὸν Ἑλληνα ἐφυλακίσθη.

—

Μακρὰ διατριβὴ ἀπετάλη ἡμῖν ἐκ Λιμνατίου περιγράφουσα κατὰ

χρήσεις ἢ κατὰπίσεις τοῦ ἐκ τοῦ χωρίου Καντοῦ ὁθωμ. δασοφύλακος Μεχμέτ Ἐφένδη ὡς τοῦ Ἀχμέτ. Ἐπίσης πολλὰ γράφουσιν ἢ περὶ τῆς παρὰ ὕμνον μεγάλης ἀνσηρότητος τοῦ Ἑλλήνος δασοφύλακος κ. Χ. Φιλίπιδου ἢ ἐξ ἄλλων δὲ χωρίων πλεῖστα παράπονά ἢ πευθύνονται ἡμῖν κατὰ τῆς ἀκαίρου ἢ καταθλιπτικῆς ἀνσηρότητος τῶν τε ὁθωμ. ἢ Χριστιαν. δασοφυλάκων. Ἡ διοίκησις ὀφείλει νὰ ἐπισήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ὑπαλλήλων τούτων, ὥπως μὴ ἐξέρχωνται τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου διακεχωραγμένων αὐτοῖς καθεκόντων ἢ δικαιωμάτων πρὸς βλάβην τῶν ἐνέμων χωρικῶν.

—

Ἐκ Λιμνατίου ἐπίσης γράφουσιν ἡμῖν ὅτι ἡ Α. Π. ὁ δημοφιλὴς Μητροπολίτης ἡμῶν Ἀγ. Κιτίου ἢ κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ρηθέντος χωρίου διάβυσιν τοῦ πολλὰς προσπαθείας κατέβαλε πρὸς σύστασιν ἢ αὐτόθι Ἀλληλ. Σχολῆς, ἐφ' ᾗ ἐν μὴ μόνον ἡμεῖς συνηθροίσθησαν 25 λίρ. ἀγγλ. ἤδη δὲ προτίθεται νὰ προσκαλέσῃσι ἐδύσκαλον. Οἱ συνεισφέροντες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰσὶν οἱ ἐξῆς: Χρестоφῆς Δεκατρεῖς λίρ. ἀγγλ. 3. Παπᾶ Νικόλαος 1. Κυριακὸς Σαζοῦ 1. Σολομὼν παπᾶ 1. Ἰω. παπᾶ Πέτρος 1. Μ. Ὑψαφὸς 1. ἢ εἰς μικρὰ ποσὰ λίρ. ἀγγλ. 17. Συγχαίρομεν ἐκ καρδίας τοῖς κκ.τούτοις ἐπὶ τῇ φιλομουσίᾳ των.

—

Ἐν τῇ φύλλῳ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4 κατὰ τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐκδοθέντος "Cyprus Herald" ἀνέγνωμεν ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ τὰ κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ τῆς νήσου πληθυσμοῦ γραφόμενα. Ἡ παρ' ἡμῖν ἐκ διδομένη νεογενὴς αὐτῇ ἐφημερίς ὑπερακοντίζει πάντα τὰ ὅρια τῆς "εὐπρεπείας ἢ εὐκοσμίας", ἀπαξιοῦσα δὲ νὰ ὀνομάζῃ Ἑλληνας τὰς τὴν Κύπρον οἰκονύσας πιθηκίζοντα τοὺς τῆς Α. Ἐξ. τοῦ Μ. Ἀρμοταῦ λόγους, ἀποκαλεῖ ἡμᾶς "ἑλληνιστὶ λαλοῦντας" καὶ ἀποδίδωσιν εἰς τὴν ἐν Κύπρῳ ὑπάρχουσαν "φιλόνηικον φατρίαν" τὴν γένεσιν τῶν κατὰ τῆς ἐνταῦθα διοικήσεως καρυπῶνων, διαχυρίζομένη ὅτι τὰ πάντα παρ' ἡμῖν εἰσι ράδινα καὶ ὅτι διοικοῦμεθα συνταγματικῶς. (!) ἐνφ' ὧν δὲν εἴμεθα διόλου πρὸς τοδοῖκα νοί, παρακινεῖ δὲ ἐπὶ τέλος τὸν Μ. Ἀρμότην νὰ μὴ δεχθῇ τὰς τοῦ λαοῦ ἐπιτροπεύσας ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθῇ διοικῶν τὴν νήσον κατὰ τὰ φῶτα του. Τὸ ἄρθρον τοῦτο μεταφράσαντες θέλο-

μεν δημοσιεύσῃ προσεχῶς μετὰ καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀναγκαιῶν παρατηρήσεων, ὅπως ἴδωσιν οἱ ἀναγνώσαι ἡμῶν ὑφ' ὁποίων ἀρχῶν ἐμφορεῖται ἡ ρηθεῖσα ἀγγλικὴ ἐφημερίς.

ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΜΕΙΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΓΓΛ. ΓΟΥΤΡΟΥ.

Εἶναι ἀληθές ὅτι λίαν δυσχερὲς εἶναι ἡ ταχὺ ἐπίτευξις ριζικῆς θεραπείας τῶν κακῶς ἐχόντων, ὃ ἡ καθ' ὁλοκληρίαν ἐξάλειψις παλαιῶν κακῆς διαχειρίσεως συνημάτων οὐχ' ἦτον ὅμως ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ διοίκησις ἐν Κύπρῳ διέπραξε λάθῃ τινα ἐμείωσαν τὸ Ἀγγλ. γούτρον παρὰ τοῖς Νησιώταις.

Ἡ διατήρησις τῶν παλαιῶν παλλήλων βιοικήσεως διεφθαρμένης, ὡς τὴν ἀπέκαλεσε ἡ Α. Ἐξ. ὁ Μ. Ἀρμοστής, ἡ ἰσαγωγή εἰς τὴν ὑπηρεσίαν νέων προσώπων ἐκ τῆς ἰδίας ομάδος, ἦτο λάθος ἐν τέλει ὅςτις διοικεῖται ὑπὸ τὰ "ἔθματα τῆς Εὐρώπης." Δὲν εἶναι ἀναχρονισμὸς νὰ ᾖναι ἡ δικαιοσύνη ἐμπεδαυμένη ἐν χεῖρας Καθόνων, τῶν ὁποίων ἡ ἀμάθεια εἶναι παροιμιώδης; Ἐπερωλάθου ὅπῃ ῥῆξεν ἡ πλημμελής συγκρότησις τῆς ἀνωμαλικῆς δυνάμεως, ἐκ τῶν παλαιῶν καταρτισθείσης ὁργάνου ἡ ἡγετοσύνης εἰς τοιαῦτα ἀνεξέταστοι. Ἐν οὐ γὰρ ἀδύνατον, οἱ λεγόμενοι Ζαπτιῆς, ἀποτελούμενοι κατὰ μέγα μέρος ἐκ Τούρκων ἰθαγενῶν, Αἰθίοπων, Κιρκασίων καὶ Ἀλβανῶν, ἀδύνατον μὴ ὅλας τὰς γενναίας προσπάθειας τῶν πρωταμίων ἀρχῶν νὰ λάβωσι φθικὴν τινα μὲρ φωνῶν ἔσω ἀπὸ τὴν ἐλαχίστην τολμῇ νὰ εἴπω ὅτι τότε δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ τοῦτο, ὅταν ἐπιτευχθῇ καὶ τοῦ Αἰθίοπος ἡ λεύκανσις.

Ἐπὶ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου τὸ Ἀγγλ. Ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν προσεπάθησε διὰ μεγάλων χρηματικῶν θυσιῶν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν κατάρτησιν μιᾶς Ἀγγλο-τουρκικῆς λεγεῶνος, ἐκ τῆς ὁρδῆς ἐκείνης τῶν λεγομένων Βασιβοζούκων. Μὲν ὅλα τὰ μέσα τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως ὡς τὰς γενναίας καὶ τιμίας προσπάθειας τῶσιν Ἀγγλῶν ἀξιωματικῶν τὸ ἀποτέλεσμα ἀπῆρξε λυπηρόν. Μόνοι οἱ γενναῖοι οὐτεὶ ἀξιωματικοὶ ἀνῆλθον, μεταξὺ τῶν ζώντων δύνανται νὰ μαρτυρήσωσι περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀνθρώπων τούτων. Ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἀφού ὑπῆρξαν τὸ φέβητρον τῶν περὶ τὸν Ἑλλήσποντον περιοικῶν λαῶν, κατὰ τὸν Ἀύγουστον τοῦ 1855 προέβησαν καὶ εἰς φανερὰν ἀνταρσίαν κατὰ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτῶν, ληλατήσαντες ὡς δύο μικρὰς πόλεις Ρέγκοι καὶ Γκισούρκοι.

Ἐπίτηδες ἀνέφερα τὸ ἐπεισόδιον ὅπως εἶπω ὅτι ὁ Ζαπτιῆς τῆς Κύπρου, ὡς ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἰδίαν ὁρδὴν φανατικὸς τυγχάνει καὶ τὰς ἑξῆς ἔχει πρὸς τὴν ἀρχαίαν.

Εὐκόλως ἠδύνατο ἡ Ἀγγλ. διοίκησις, διαλύουσα τὴν Ἀσυνονικὴν δύναμιν νὰ προβῇ εἰς τὴν συγκρότησιν ἐτέρας διὰ νομοθετήματος ὑποχρεωτικῆς κληρώσεως ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς ἀσυνονίας καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν δύο φυλῶν διὰ τοιαύτων νέων καὶ ἀμύγων εἰς ἐγκλήματα οὕτως ἠθέλωμεν ἐγκληματίσει τελέχῃ ἀσυνονίαν.

ἡ δυνάμειος ἐπιδεκτικῆς ἀναπτύξεως καὶ ἀνθρωπισμοῦ.

Ἡ μετὰ σκληρότητος ἐστρατείας φόρων ἀνηκόντων τῇ ἐκλιπούσῃ Κυβερν. ἡ μάλιστα διὰ τὰ Ὁθωμανικὰ ἔτη 1286, 1287, 1288, 1289. οὗς ὁ Σουλτάνος Ἀλῆ ἰδὼν ῥήσατο τοῖς ὑπὸ τοῖς αὐτοῦ δι' Ἰραδὲ κατὰ τὸ 1876, τυγχάνει μέγιστον λάθος ὡς καὶ ἡ παλινόδοσις νόμων πεπαιωμένων, ἡ διατήρησις Μουδερῶν εἰς τὰ χωρία μακρὰν πάσης ἐποπτείας, ὁ ἀδικος κληρονομικὸς νόμος, τὸ χαῶδες κτηματολόγιον, ὁ πλημμελὲς τρόπος τῆς φορολογίας καὶ τῆς δεκάτης ἡ ἐκτίμησις, ἀφίενται εἰς τὰς χεῖρας τῶν παλαιῶν ὁργάνων.

Μόνον πλεονέκτημα ἔχοντες ἀναμφάρστον ἡ παρὰ πάντων ὁμολογούμενον ὅτι δὲν ἀποτελοῦμεν μέλος αὐτοῦ τῆς χρεωκόπου Ὁθωμ. Κυβερν. ἔχοντες σήμερον ἐνδεστερα μίσα συγκοινωνίας μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ταχυδρομίας, τὰ ὅποια εἶλεον δὲν ὑπῆρχον, ἡ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέρχεται τὸ φῶς.

Συμφωνοῦντα τῇ Α. Ἐξ. ὅτι ἀνευ τῆς πρωτοβουλίας αὐτοῦ ἠθέλωμεν στερεῖσθαι τῆς ἀποβάθρας, ἀλλ' ὑπεθυμίζω αὐτὸν ὅτι τελούμεν πρὸ πολλοῦ φόρον ἐπὶ τῇ σκοπῇ τούτῳ. Ἡ ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ἐνσκήψασα φυλλοθήρα ἐν Γαλλίᾳ, ἡ τις ὑπεβίβασε τὴν παραγωγὴν τῶν οὖων τῆς αὐτοῦ ἐκείνης χώρας κατὰ 20, 000, 000 ἐκατομμύρια, μόνον αἰτία τυγχάνει τῆς φαινόμενης ὠμότητος τῆς Ἐπαρχίας ἡμῶν ἡ δὲ ἰσαγωγή εἰς τόσον τιμὰ στερούμενον εἰσπληχανίας, ἀξάνουσα εἶναι κακὸν διὰ τὸν τόπον, διότι κατανοεῖται ἐκ τούτου ὅτι εἰσάγει εἶδη κατὰ τὰς ἡμετέρας ὅπως ἐνόησε τοῦτο ἡ Α. Ἐξ. ἐπὶ τῶν δημοπρατικῶν, διὰ τὸν ἴδιον λόγον πρέπει νὰ τὸ ἐνοήσῃ καὶ διὰ τὰ ποτὰ, χειροτεχνήματα, δέρματα ἐργασμένα καὶ ἀποικιακά. ἐκ τῆς ἰσαγωγῆς ἀπορροφᾶται ὁ πλοῦτος τῆς χώρας. Ὅθεν ἡ αὐξουσα ἰσαγωγή εἰς τόπον τιμὰ ἀβιομήχανον τυγχάνει ζημιώδης.

Ἡ παρουσία τοῦ ἀγγλ. στρατοῦ αὐτῶν ἐξάνει τὸ γούτρον τῆς Λεμεσίου. τοῦτο δὲ εἶναι ἀναμφάρστον. Τῶν ἀξιωματικῶν ὡς καὶ πάντων τῶν στρατιωτῶν ἡ διαγωγή εἰς ἐν ἑαυτοῦ καὶ πάσης μωμῆς ἀνωτέρα.

Ἡ πολιτικὴ τοῦ Βήκονσφελδ ἡ ὁδὴ γήσασα τοὺς Ἀγγλοὺς εἰς Κύπρον κατ' ἀρχὴν δὲν ἐβλαψεν ἡμᾶς ἂν τὰ διοικοῦντα ἄχρι σήμερον τὴν νησον μας πρὸς σωπα ἀνῆλθον εἰς τὸ κόμμα ἐκείνου καὶ οὐδὲν ἐπομένως πρᾶττωσι πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ λαοῦ καὶ σύμφωνα πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ φιλελευθέρου ἐν Ἀγγλ. κόμματος, ἐλεύσεται ὅμως ἡμεῖς, καὶ ἡν ὁ λατὰ κόμματα τῆς Ἀγγλίας θὰ ἐκτμήσωσι τὴν μετὰ τῆς Ἑλλάδος συμμαχίαν καὶ θὰ ἐγκαταλείψωσι τέλος τὸν Τούρκον εἰς τὸ κῆρυγμα.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὀφείλομεν πολλὰ καὶ φιλελευθέρους ᾖναι καὶ συντηρητικῇ. Καὶ μετὰ τὴν Ἑλλάδα προτιμῶμεν αὐτὴν καὶ ἀγαπῶμεν πάσης ὁδοῦ.

Οἱ Ὁθωμανοὶ συμπολιταὶ μας δὲν ἡδικήσαν τε παρὰ τὴν ἐκ τῆς μεταβολῆς εἰσέτι κατέχουσιν οὗτοι τὰς αὐτὰς οἰκας καὶ τὸ πρὶν θέσει, περιττόν δὲ ἀπολαύ

βάνουσι καὶ ἀποχωρῶντας μισθοὺς. Ἐὰν δὲ οἱ Ἕλληνες τοῦ τόπου πλουτῶσι, πρᾶττωσι τοῦτο διὰ τῆς ἐργασίας καὶ ἱκανότητος αὐτῶν, οὐδὲν προνόμιον ἀποκτήσαντες διὰ τῆς μεταβολῆς, ἀπ' ἐναντίας δὲ τέλειον παραγκωνισθέντες ἐξοῦτοι καὶ ἡ γλῶσσά των.

Ταῦτα καὶ ἄλλα παραπλήσια ἐμείωσαν τὸ Ἀγγλ. γούτρον παρ' ἡμῶν, ὅπερ συμφύρον ἔχει ἡ Ἀγγλία νὰ ἐπαρκτησῇ τῇ ἀρχῇ τοῦ ἐγχωρίου Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ.

Ἐν Λεμεσῷ τῇ 1 Νοεμβρ. 1881.

Δ.

Ἐν Λεμεσῷ 10 Νοεμβρίου 1881.

Τὸ meeting, περὶ τοῦ ἐγγραφῆ ἡμῶν, ἀνέβλεπεν ὡς ἀδύνατον τινὲς τῶν ἐταυθαφροῦς καλῶν νὰ μὴ λάβωσι χώραν τοιαύτην ὡς ἐπὶ τῆς ἀρχῇ, ὡς καὶ παραξηγηθῶμεν ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν. Διαψεύδεται ὁ διορισμὸς τοῦ Κυρίου Χρυσάνθου Ποέρου εἰς τὸ Νομοθετικὸν Συμβούλιον. Νομίζω, ἡ Α. Ε. δὲν ἐξήγησε μετὰ τὸν κ. Π. Σαρίπογλου κανὲν ἄλλον, ὅπως τῇ προσφύρῃ τῇ θύρᾳ ταύτῃ. Λέγεται ὅτι ὁ κ. Χ. Γιάγκος Σολομωνίδης εἶχε διδόμενα νὰ πιστεύῃ ὅτι θὰ διορισθῇ μέλος τοῦ Νομοθετικοῦ Συμβουλίου, καὶ ἐπισκέφθη τὸν Ἀρμοστήν, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον φαίνεται ἡμῖν λίαν ὑβριστικόν. τὸ ἴδιον ἐλέχθη καὶ διὰ τὸν Κύριον Α. Λιασιδην, ἀλλὰ νομίζομεν καὶ τοῦτο ἀπίθανον.

Ἐκ Κερνηίας μας πληροφοροῦσιν ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ ἐκεί διοικητοῦ Κυρίου Σκῦτ—Σκίβουσαν εἰσερε φουλακισμένον τιμὰ τὸσον ἀπληρῶς, ὥστε ὁ δυσυχὲς ὠλεγομένη σὲ. Μας προσθέτουν δὲ ὅτι ἡ Κυρία Στίβουσαν κτυπῶσα αὐτὸν τῷ ἑλεγε "Damp you Greek." Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν ἡ κυρία αὕτη παριβαίνει τὰ καθήκοντά της, νομίζομεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ τὰ τοιαῦτα, καὶ εἰάν ᾖναι ἀληθὴ, ὅπως ἐξβαινοῦνται ὑπὸ πολλῶν, νὰ ἐπιβάλῃ αὐτῇ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένην ποινὴν, ἀφού μάλιστα οἱ ἄρχοντες μας διαβεβαιούσιν ὅτι οἱ νομοὶ οὗτοι ἐνὶ τῶν νόμων. Ὁ Σίμων Βιγνός, κυριεύσας τὸν Χίον, ἐκήρυξεν ὅτι ὁ εἶς ἦλθεν ἀρπάσει καὶ ἓνα μόνον βότριν σταφύλης, ἡ δὲ μεσιγῶν. ὁ υἱὸς τοῦ παρακούσας τὴν διαταγὴν ἐκοψε σταφύλην καὶ τῶν ἑτῶν περιήρχετο εἰς τὸ μέσον τῶν στρατιωτῶν. Μόλις τὸ ἔμαθεν ὁ πατήρ του, διέταξε νὰ δώσῃ τὸν υἱὸν του ἐν τῇ φρουρᾷ καὶ τὸν τερφίρῃσι διὰ μέσον τῆς πόλεως. Προηγήτο δὲ κηρυξέ φωνῇ τῶν τοιοῦτοτρόπως τιμωροῦνται οἱ κλέπται ἐνὶ τῇ φρουρᾷ. Ἰσοτήτα ἐνὶ τῶν τοῦ ὁμοῦ ἐνοῦνται τοιαῦτα. Ἡ τιμωρία ἡποκαί καὶ ἐπιβάλλετο εἰς Κύπρον, εἰάν διέπραττε τοιοῦτον πλημμέλημα, ὀφείλει νὰ ἐπιβληθῇ καὶ ἐπὶ τὴν Κυρίαν Στίβουσαν, εἰάν αὐτὴ ἡλθῇ ἐκεῖ. τὴν περὶ οὗ ὁ λόγος φυλακισμένη. Ἐπειδὴ εἶδομεν καὶ ἄλλοτε τις τὰς ἐφημερίδας ὅτι ἡ Κυρία αὕτη εἶδεν καὶ ἄλλοτε, καὶ ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα δὲν διεψεύσθησαν, τὰ θεωροῦμεν ὡς ἀληθῆ. Ἀλλως τε καὶ παρὰ πολλῶν φίλων ἡκούσαμεν ἡμῖς αὐτοὶ τὰ ἀνδραγάθματα ταῦτα.

Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις θέλει καὶ

κολομένη τὸ ἐν γένει παράδειγμα τοῦ Βιγνός. τιμωροῦσιν πάντα ἀθετοῦντα τὸν νόμον, εἰναι διαφοράς φυλῆς καὶ προσώπου.

Μόντε Χρίστος.

Ἐν Κωνσταντίνῳ τῇ 4) 16 96οῦ 1881. Ἐχόμεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης, ἡμετέρας βροχῆς σφαιρῆς τοῦ γένους ὡς ἡ ψυχρὰ λίαν ἐπαισθητὴ καὶ ὑποσημαίνει κατὰ παρατηρήσεις ὅτι αἱ βροχαὶ δὲν θὰ ᾖναι τόσον εὐδοκίμοι ὑπὲρ τῆς γεωργίας. Οἱ ἐπαρχιώται χαιρούμεν ἐπὶ τῇ προσκλήσει τῶν Ἀντιπροσώπων τῆς ἐξουσίας τοῦ Ἀρμοστοῦ καὶ ὅτι ἐκτακτῶς τι ὑπὲρ αὐτῶν ἐγχορηγείται. Ὁ Θεὸς συντελέσει εἰς τὴν ἐπαλήθειαν τῶν πόθων αὐτῶν. Τὸ σπέρμα ἡμῶν καὶ ἀπᾶντων ἐπὶ ἡ ἀναδιοργάνωσις τῶν δικαστηρίων, ὅτινα σήμερον κατήνησαν ἡ σύγχυσις τοῦ κατὰ τὸν πύργον Βασιλῆ καὶ ἀπὸ τῆς γραφῆς κικεῖν, πρὸς δὲ ὁ τελωνιακὸς ἔτις ἐν τῇ ξηρᾷ πρὸ μικροῦ πληρωόμενος φόρος τῶν οἰκῶν ὅτις πλέον πασιδὴλον ὅτι ἀνάγκη νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὸν λογαριασμὸν τῶν ἐντήμων χωρικών. ὅς πρὸ μικροῦ βάσκαρος ὁ φθαλμὸς μεγάλου κατατρώγει. Πλείστην ἀνησυχίαν δὲ τοῖς γεωργοῖς παρέχει σήμερον ἡ πρωτοφανὴς ὑπερβολικὴ ἀσχηρότης τῶν νέων Χριστιανῶν ἐασονύμων, οἵτινες δίκην Κιρβέρου καιροφυλακτοῦσιν ἀνὰ ὑποβάλλωσι τοῖς γεωργοῖς πρᾶξιμον ἔσω καὶ διὰ τὴν ἐκκοπὴν χαμοδένδρων τυφός. Χαιροῦμεν δὲ πάντες ὅτι πρὸ μικροῦ θέμεθα γενναῖα φιλομουσίας βήματα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐπαρχίᾳ καὶ ἐν αὐτῇ συσταίνονται σχολεῖα αὐτὰ οὐδέποτε ἐκεί ἐσυστήθησαν. Τὸ βῆμα τοῦτο ἐπαυνοῦντες συγχαίρομεν τοῖς πρωτουργοῖς καὶ ἡγέταις.

Μετ' ἐνχαριστήσεως δὲ σήμερον πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ Κυβέρνησις μετ' ὀλίγον τὸν ἐταυθαφροῦς Μουδερῶν μετατίθησιν εἰς τὴν Βατίλιν ὡς τοιοῦτον. Ἄν ἡ μείωσις ἀτιμώρητα τὰ ἐγκλήματα ὡς καὶ πρὸς τοῦτο ἡμῖς ἐγνωμονοῦμεν ὅτι ἡ μεταβολὴ ἀδύνατον νὰ μὴ φανῇ τοῖς Ἐπαρχιώταις λυσιτελής.

Ω.

Μετὰφρασις ἐκ τῶν "Ἡμ. Νέων 24 Ὁκτωβρίου 1881.

"Κεντρικαὶ Ἐπιτροπαὶ, προεδρευόμεναι ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων ἐκάσιν διαμερίσματος ἐσχηματίσθησαν ἐν ταῖς κυριωτέραις πόλεσι τῆς Κύπρου. Οὕτω σήμερον ἐγένετο διοργανισμός τις, ἐπειδὴ ἐπὶ τοιαύτοις τῆς ἡγετοσύνης (:) τὸ τοιοῦτον καὶ ὁ λαὸς δὲν ἦτο συνειθισμένος εἰς τὰς τοιοῦτο τοῦ εἶδους ἐνεργείας.

Ἐὰν ὁ Ἀρχιερεὺς Κυμβερλέη σκοπεύῃ τὰ ὅντι ν' ἀποστείλῃ κατάλληλον πρόσωπον πρὸς ἐξέτασιν τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῆς Νήσου, αἱ ἐπιτροπαὶ αὗται θέλουσι ζητήσῃ τὴν ἀδειαν νὰ καθυποβάλλωσιν αὐτῷ τὰς σκέψεις των ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἐπειδὴ οἱ Ἀγγλοὶ δὲν μετερρύθμισαν τὸ παρὰ τῶν Ὁθωμανῶν ἱφθὲν σύστημα τῆς διοικήσεως, ὁ λαὸς ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρῇ τὸν ἀνώτερον αὐτοῦ κληρὸν ὡς τοῦς ἡγέτας αὐτοῦ. Δὲν πρέπει ὅθεν ν' ἀπορῇ τις βλέπων τὸν ἀνώτερον κληρὸν μεμιγμένον ἐν τοῖς ἐγχωρίοις κινήμασι, διότι αὐτὸς μόνος συγκεντρώνει τὴν ἀπαιτούμενην ἐμπειρίαν καὶ τὸ σέβας. Ὁ ἐγχώριος Ἑλληνικὸς ἐπὶ τοῦτον δύναται ἀκόμη νὰ χωρὶς τὴν ἀναγκαστικὴν του κατὰ τὸν μισὲν Ἀγγλικῶν αἰσθημάτων τοῦ Ἀρμοστοῦ.

Ἡμῖς ἀκοινοῦμεν αὐτοῦ μετὰ τὴν ἄλλην μετὰφράσει ἐκ τῆς Κυανῆς Βίβλου καὶ σχολάζονται αἱ περὶ τῶν Κυπριακῶν πραγμάτων καὶ τῶν προσώπων ἐκείνη τῆς Αὐτοῦ Ἐξουχίτης.

"Our Home in Cyprus." By Mrs. STEVENSON.

"Η ΕΝ ΚΥΠΡΩ ΔΙΑΤΡΙΒΗ ΜΑΣ" ΥΠΟ ΤΗΣ Κ. ΣΤΙΒΕΝΣΟΝ,

—ο—

[συνέχεια ἐκ τοῦ ἡγουμένου φύλλου].

"Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῶν χειρῶν τῶν Ζαπτιέδων εἰς τὸ ἔκρουσμα τῆς Ρωσσίας, πιθανὸν νὰ προέρχηται ἀπὸ φόβον. Διότι νὰ προσβάλῃ κανεὶς τὰ γυμναστικά κινήματα ἐν ἰσχυρῶν, ὅσον νὰ προσβάλῃ πινάκιον πινάκιον. Αἱ ἀκόλουθα λέξεις τῆς Κυρίας Στίβενσον εἶναι ἀξίαι παρατηρήσεως. "Εἶναι ἀναμφιβόλως ἀληθὲς ὅτι μᾶλλον παρὰ τοῦτο, ὅτι αἱ πολιτικαὶ αἱ ἐρασιματικαὶ ἀρχαὶ ἔχουσι μεγάλην ἀντιπάθειαν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν πληθυσμόν. Καὶ αὐτὸς ὁ σύζυγός μου, ὅστις οὐδέποτε ἀφίνει προκαταλείψεις ἢ ἰδιαίτερα αἰσθήματα νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ἰδέαν του, λέγει ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν εἶναι ἀξιοί ἐμπιστοσύνης. Μισοῦν ἡμᾶς τε καὶ τοὺς Τούρκους ἐξ ἴσου, εἶναι δυσμενῆται καὶ ἐπίβουλοι, ἀγαπᾷσι μυστικὰς ἐταιρίας καὶ γενικῶς μεταχειρίζονται πανουργίαν καὶ ἀπάτην, ὅπως ἐπιτύχῃσι τὸν σκοπὸν των." Σελ. 88.

Μεγάλαι εὐχαριστίαι ὀφείλονται εἰς τὴν εὐγενῆ ταύτην Κυρίαν διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τῶν Ἑλλήνων Κυπρίων. Πῶς νὰ μὴ αἰσθανθῇ κανεὶς ἐν γυναικὶ ὡς ἀγάπην πρὸς Κυρίαν, ἢ ὅποια μᾶς συταίνει τόσο καλὰ!

Ἡ περιγραφὴ τοῦ δικατηρίου, τὴν ὁποίαν κάμνει ἡ Κυρία Στίβενσον, εἶναι πραγματικῶς διασκεδαστικὴ καὶ ἡ ἀκύλουθος περίοδος εἶναι πράγματι ἡ εὐφρενικὴ ὁλοκλήρου τοῦ βιβλίου.

"Εἶδον μεγάλην ἀσπρισμένην αἰθουσαν, με ἀνάκλιντον εἰς τὸ τέλος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ σύζυγός μου ἐκάθητο με τράπεζαν ἐνώπιόν του, κεκαλυμμένην με χαρτί καὶ νομικὰ βιβλία. Ἐφαίνετο πολὺ σκυθρωπὸς, ἀλλ' εἰς τὴν φωνὴν φησὶν, τίς, θὰ ἠδυνάμην μεγάλην παραγορίαν εἰς τὴν θάλασσαν τῆς ἐνοουμένης πίπας του, τὴν ὁποίαν παρετήρησα ὅτι ἐκάπνιζε. Πλησίον του ἐκάθητο τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου. Ὁ λατρετὴς Σάββας ἀπὸ τὸ Πελαποῖον, με τὰ κυανὰ δίσκωτά του ἐπὶ τῆς κυρτῆς ρινῆς του, λιλαν οὐμιάζων με γηραιὴν γλαύκα. Ὁ παχὺς γέρων Ἀβδουλλάχ, ὅστις ἔχει τὸ μαγαζὶ εἰς τὴν γωνίαν πλησίον τοῦ Κονάκ [δικατηρίου] καὶ ὅστις μοὶ προσφέρει ἐν κοχλιάριον γλυκὸν ὅποτε περῶ ἀπὸ ἐκεῖ. "Ἐν ἄλλο παχὺ καὶ γηραιὸν μέλος ἀπὸ τὸ Καζύφανι, τὸν ὁποῖον ὡς ἐγγενὲς ἀνάγκη νὰ τοῦ κάμωσιν ἐπίτηδες κάθισμα. Ὁ Καδῆς, με τὸ μακρὸν κίτρινον φέρεμά μου, με δερμὶν λίκον ἐκ Ρωσσίας εἰς τὰ ἄκρα, διὰ τὸ ὅποιον ὑπερηφανεύετο, κάμνει σιγαρῆτα καὶ ἐγγενῶς προσφέρει αὐτὰ εἰς ὅλους. Ὁ Καϊμακῆς πλησίον του, νόστιμος Τούρκος, ἀλλ' ὅστις τὴν τιμὴν ἐκείνην κατεγίνετο εἰς τὸ ὅχι περὶ κομψὸν ἔργον

τοῦ συλλαμβάνειν ψύλλους εἰς τὸ ἔσωτικὸν μέρος τοῦ φορέματός του." Σελ. 120.

Μετὰ τὴν γραφικὴν ταύτην περιγραφὴν, ἡ Κυρία Στίβενσον ὁμιλεῖ περὶ τοῦ συζύγου καὶ φθάσει αὐτὸν τὸν Σαϊκσπίρην εἰς τὸ ὕψος τῆς ἐκφράσεώς της.

"Παρετήρησα τὴν ἀξιοσημείωτον ἀτίθειαν μεταξὺ τοῦ συζύγου μου, με τὰ δροσιερὰ καλοκαυμώματα ἀγγλικά φορέματα του, με τὸ ἐρασιματικὸν πρόσωπόν του καὶ τοὺς καθαροὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ τῶν ἀνυπακούων Τούρκων καὶ τῶν ἀκαθάρτων Ἑλλήνων. Καίτοι ἐφαίνετο τόσο νέος μεταξὺ ὧν αὐτῶν, εἶχε τὸ διατακτικὸν ἦθος ἐνός συνειθισμένου νὰ ὑπακούηται ["Ὁφθαλμοὶ Ἀρεῖς νὰ διατάσσῃ καὶ νὰ ἀπειλῇ." Σαϊκσπίρην] καὶ εἶδε δὲ τὰς ἀποφάσεις του εἰς καθάραν καὶ θαυράν φωνήν, ἥτις ἔχεν ἰδικὴν τῆς βαρύντητος καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ τὸν σέβεται τόσο, ὅσον τὸν ἡγάπων." Σελ. 121.

Οἱ κάτοικοι Κερυνίας διαφωνοῦν μετὰ τὴν Κυρίαν Στίβενσον διὰ τὴν τελευταίαν τῆς φράσιν, ὅτι ἀγαποῦν τὸν σύζυγόν της, ἀλλὰ εἶναι δυνατόν οἱ κάτοικοι Κερυνίας νὰ γνωρίζωσι περισσότερον ἀπὸ τὴν Κυρίαν Στίβενσον;

Τὰ κατωτέρω λεγόμενα τῆς Κυρίας Στίβενσον εἶναι σφόδρῃ γεννήματα ὑψηλῆς φαντασίας, ἐχρειάζετο δὲ φαντασία τοιαύτη ὅπως γεννήσῃ τοιαῦτα πράγματα.

"Τινὲς ἀνεπτυγμένοι (;) Χριστιανοὶ ἐκ τῶν ἐντόρων τάξεων προσεπάθησαν ἐνευ μεγάλης ἐπιτυχίας, ἐκτὸς μεταξὺ τῶν ἰδίων των κύκλων, νὰ σχηματίσωσιν αἰσθημα ἐν τῇ νήσῳ εἰς ἔννοιαν τῆς παραχωρήσεως αὐτῆς τῇ Ἑλλάδι. Βοηθῶνται εἰς τὴν ἀνόητον ταύτην ταραχὴν ὑπὸ διαφόρων Ἑλλήνων διδασκάλων καὶ Ἀθηναίων ταραξίων, οἱ ὅποιοι ἐπαγγέλλονται ὅτι θεωροῦσι τὸν Χριστιανὸν Κύπριον ὡς Ἕλληνα ἀδελφόν.

"Τὸ κέντρον καὶ ἡ μηχανὴ τοῦ οὗτω καλουμένου "αἰσθήματος" εἶναι ἐταιρία "Ἡ Κυπριακὴ Ἀδελφότης" μετὰ τῆς ἐταιρίας ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ καὶ κλάδος ἐν Λάρνακι, Λεμεσῷ καὶ Λευκωσίᾳ." Σελ. 126, 127.

Ἐπιστῶν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς "Ἀληθείας" ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω, ἵνα ἀποδείξω αὐτοῖς τὴν μεγαλοφυΐαν τῆς Κυρίας Στίβενσον. Ὁ Sir Samuel Baker, εἰς ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων περιηγητῶν καὶ τῶν μεγίστων ἐτάλλων ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ ἐχόντων, τοῦ ὁποῖου τὰ περὶ Ἀφρικῆς ἔργα λίαν ἐκτιμῶνται περιηγήθη τὴν Κύπρον συγχρόνως μετὰ τὴν Κυρίαν Στίβενσον, καὶ συγχρόνως ἐξέδωκε βιβλίον περὶ "Κύπρου ἔξισον λόγον ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν, ἐν τῷ ὁποίῳ ὅμως οὐδὲν ἀναφέρει περὶ τῶν ἀνω πραγμάτων. Τοῦτο εἶναι ἀποδείξις ὅτι μόνη ἡ Κυρία Στίβενσον ἔκαμνε τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην. Οἱ δὲ ἄλλοι οἱ γράψαντες περὶ Κύπρου π. χ. ὁ Sir Samuel Baker ὁ Mr. Lang, ὁ Mr. Dixon, ὁ Franz Von Lohr καὶ λοιποὶ δὲν κατέρωθσαν νὰ ἀνακαλύψωσιν οὔτε ἕνα καὶ τῆς τρομερᾶς ταύτης μυστικῆς ἐταιρίας ἥτις ἔχεν αἰμοχαρεῖς σκοποὺς ἥτοι.....τὴν

εὐτασίαν ἀλλὰ διδασκτικὸν σχολαίων εἰς τοῖς χωρίοις.

"Ἀς μὴ γλῶσσοι οἱ φίλοι ἀναγνῶσθαι διὰ τὴν τελευταίαν φράσιν. Ἐπὶ Σάββατον νὰ δικαιώσω τὴν Κυρίαν Στίβενσον ἀλλὰ πῶς ἡδυνάμην νὰ κάμω τοῦτο, ἀφοῦ καὶ αὐτὰ τὰ κήπια ἀκόμη γνωρίζουσιν ὅτι, ὅσα ἔγραψεν ἡ εὐγενὴς Κυρία περὶ τῆς μυστικῆς Ἑταιρίας μὴ νύξουσιν Δὸν Κιχωτισμὸν, μεταβολὴν τῶν ἀνεμουμένων εἰς γίγαντας καὶ.....ἀλλὰ πάντες οἱ ἀναγνώσαντες τὸν "Δὸν Κιχώτην", τὸ ἀριστοῦργημα [ὅχι ὅμως ὁμοίον τοῦ ἀριστοῦργήματος τῆς Κυρίας Στίβενσον] τοῦτο τοῦ Σιρβαντὲς ἀνοοῦσι τί σημαίνει Δὸν Κιχωτικὴ φαντασία, καὶ δὲν δέλουσιν ἀπορήσει διότι ἡ Κυρία Στίβενσον ἐπέλαβε τὴν "Κυπριακὴν Ἀδελφότητα" ὡς ἰδὸς ἐπαναστατικὸν κομητάτον. Εὐρίσκομαι δὲ εἰς ἀμνηχανίαν πῶς νὰ ἐξηγήσω τὸ περὶ Ἀθηναίων δημαγωγῶν. Φαίνεται ἡ Κυρία αὕτη ἐξέλαβε τὸν γηραιὸν καὶ ἀξιοσέβαστον διδάσκαλον Λευκωσίας Χριστόδουλον, ὡς ἄλλον Ἰρλανδοὺν Πάρνελ καὶ τὴν "Κυπριακὴν Ἀδελφότητα" ὡς ἄλλην "Land League". Εἰς ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶχεν οὕτω, ὥστε ἐποῦκοτίζετο (she would have been boy cotted) Πράγμα τὸ ὁποῖον νομίζομεν οὐδέποτε τῇ συνέβη.

(ἔπεται συνέχεια)

"Κ' ἡγέρθη βαρυσίδηρος
Ἡ σπάθη τῆς ὀφθαλμοῦ σου
Κ' ἐθέρισε τ' ἀμέτρητα
Καθάρματα τῆς γῆς σου,
Καθὼς θερίζει δρίπανον
Τοὺς στάχτας τῶν ἀγρῶν."
ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

Ο ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΥΡΑΝΝΟΙ

Ὅποταν ἄνθρωποι δειλοὶ
Ἀλλὰ σκληροὶ ἐπίσης
Τῶν λείοντα συλλάβωσι
Καὶ δέσωσι με ἀλύσει,
Τὴν ἐννοίαν του θέλοντες
Τὸ πρῶτον νὰ κερδήσουν
Ὅλιγον τι τὴν αἰσιν
Δὲν ἀμελούν νὰ λύσουν.

Ἐν πρώτοις με προφύλαξιν
Προσέρχονται πλησίον
Τὴν χαίτην του θωπεύουσι,
Τὸ δέρμα του τὸ λείψαν
Πλὴν μετὰ ταῦτα ἀναιδέως
Γενόμενοι ἐν κόπτουν
Τὴν χαίτην νὰ θωπεύουσι,
Πλὴν αὐθαδέως τὸν τύπτουν.

Ὁ λέων στέκει πρὸς στιγμήν,
Τὸν φύλακα κυτᾷ, καὶ
ἵνα πιστεύσῃ πῶς κοκῶς
Τὴν φέρονται διατάζει.
Ἀλλ' ὅταν πλέον παντελῶς
Τοὺς διαταγμοὺς του χάσῃ,
Βρυχάται, καὶ μετὰ τὴν οὐρανὸν
Τὰ στέγνα του πατάσσει.

Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς του οὐρανὸν
Τὰς σάρκας των ξεσχίζει,

Κ' εἰς σφαίροντα τεμάχια
Τριγύρω τὰς σκορπίζει
Τροφὴν καλὴν παραχωρῶν
Εἰς ὄρνια καὶ λύκους,
Τὰς σάρκας καὶ τὰς κεφαλὰς
Τὰς ἀφρονὰς ἐκείνας.

Τοιοῦτοτρόπως τύραννοι
Μὲ λαγοῦ καρδίαν,
Ἐν πρώτοις καταφύγουσιν
Εἰς φαλὴν κυλακίαν.
Πρὸς τὸν λαὸν προσέρχονται
Πλήρεις ψευδοῦς θωπείας,
Κ' ἰσότητά ὑπόσχομαι
Κ' ἄλλας ἐλευθερίας.

Πλὴν μετ' ὀλίγον ρίπτουσι
Τὸ πρῶτον προσωπεῖον,
Αἰσθήματα δεικνύουσι
Τυράννων φαντασιῶν.
Καὶ θεωροῦσι τὸν λαόν
Πτωχὸν Εἰλώτων δίκην,
Τὸν φόβον γύρω σπεύροντες
Τὸν τρόπον καὶ τὴν φρίκην.

Τοὺς ἐλπίει τότε ὁ λαός
Ἐπὶ μικρὸν ἥρεια.
Κατόπιν ρίπτει ἀστράπη
Μὲ τὸ ὄργιλον βλέμμα.
Καὶ ὅταν πλέον αἰσθανθῇ
Τὸ αἶμα νὰ κοχλάζῃ,
Τοὺς λαγοκάρδους καὶ σκληροὺς
Τυράντους του, τοὺς σφάζει.

Ἐπὶ μικρὸν ἡ Σύγχυσις
Ἐπικρατεῖ καὶ ὁ Φόνος
Πίπτουν τυράννων κεφαλὰι
Ρίπει τὸ αἶμα ἀφθόνως.
Ἡ τάξις πλὴν ἐπέρχεται
Κ' ἡ ἰσυχία πάλιν
Καὶ λησμονοῦσιν ἅπαντες
Τὴν πρὶν ἀνεμοζάλην.

Καὶ εἰς τὸν τόπον τῆς σφαγῆς
Τὸν τόπον τῶν αἱμάτων,
Χοροὶ γοργοὶ ἀκούονται
Μετὰ φαιδρῶν ἀσμάτων.
Καὶ πάντες ψάλλοντες εὐθυμοὶ
Ἐλευθερίας ᾠδὴν,
Τῆς μνήμης ἐξαλείφοντες
Τὸ τῆς Δουλείας φάσμα.

Musarum minimus cultor.

ΕΙΔΟΥΠΟΙΗΣΙΣ.

Τὰ ἀνθρώπια τοῦ Αὐστρουγγρικοῦ
Λόγῳ προσεγγίζουσιν εἰς τὸν λιμένα τοῦ
τον κατὰ πᾶσαν Τρίτην δεκαπενθημερίας
προερχόμενα ἐκ Κ[α]π[ο]λ[ο]ύ, Σμύρνης, Χί
ου, καὶ Ρόδου καὶ κατευθυνόμενα ἐντεύθεν εἰς
Λάρνακα, Βηρυτὸν, Ἰόνην, Πόρτ—Σάιτ
καὶ Ἀλεξάνδρειαν. Δείχονται δὲ πραγματικῶς
ἀσ δι' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου εἰς ναύ
λους συγκαταβατικούς.

Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀποστεί
σθω ὁ βουλόμενος πρὸς τὸν πράκτορα κ.
Χρ. Καρύδην.
Ἐν Λεμεσῷ τῇ 3 Νοεμβρίου 1881.

P. 9104. Ca.

THE "ALETHIA" SUPPLEMENT.

N. 48.

LIMASSOL NOVEMBER 7 19 1881

and CYPRUS
We have read in "The Times" an article and a letter from Limassol, both of which are full of errors.

We shall try, as shortly as possible, to point out the principal errors, both of the article and the letter.

We shall not dwell upon the increase in the exportation of wine, and upon the high prices people obtain now for it, because the Government have nothing to do with it. It is the demand of Cypriot wine in France, which made prices run high, and not the Government of Cyprus. It is rather ridiculous to count this as one of the benefits, the Cypriots have reaped from the English occupation.

It is said that the High-Commissioner Sir R. Biddulph has been accused of being a misanthropist. The accusation is quite just. That he does not favor the Greeks, it has been proved, not because, as

he has given mistaken information to the Secretary of State for the Colonies. That his information was false, it has been proved by the general protest the whole Island made against him, on seeing his statements in the Blue Book. His Excellency cannot have forgotten the telegrams addressed from all parts of the Island, to the noble Earl of Kimberley by which the Cypriot people protested against "High-Commissioner's false information, thanking Colonial Secretary for his good intentions". Sir R. Biddulph, telegraphing to the colonial Secretary, the Right Honorable the Earl of Kimberley, that the Cypriots were much concerned at the news of the annexation of Cyprus to Greece, and that they said that this would be their ruin, said what in common parlance is called—If Sir R. Biddulph meant to say, that the triumvirate of Musti, Fust Effendi and of another Turk, who telegraphed protesting against annexation, represented the whole population of Cyprus he meant an absurdity. The general satisfaction, of the Cypriot people, at the news of the annexation, has been proved by the telegrams addressed from all parts of the Island, to Mr. Gladstone and to the President of the "Reform Club".

Indeed, the thing in itself would

be an absurdity. How could 145,000 Greeks protest against their union with their mother country Greece?

It is said that Cyprus made wonderful progress since the occupation, and that it is in such a flourishing condition, that the peasants instead of borrowing from the merchants, lend their money to them. All Cypriots know that we are far from being in such a prosperous condition, and every foreigner, who has a certain amount of insight, and who does not express quite the contrary of what he thinks, will say the same. But nobody can know better the condition of the peasants, than we who are in daily contact with them. Not only they have no money to lend, but they cannot return what they owe, on account of the harvest having been bad, since the English occupation, and the heavy taxes which they pay, cannot help them in saving money.

The few houses which have been built in Cyprus, since the occupation cannot be considered as a proof of continual progress; in fact, there are in Nicosia, the Capital of Cyprus, only half a dozen houses built and the proprietors have very much repented their having built them; They did so at the first days of the occupation, hoping that good administration would attract people from other countries; but they have been very much disappointed, just like His Excellency the High-Commissioner Sir R. Biddulph, when on the 3rd inst at the reception he held at the Konak, instead of seeing the Greek notables of Nicosia or some other Greek Gentlemen (numerous invitations were distributed) he saw only a shoe-maker, a diligence proprietor and an hotel Keeper.

It is stated, that the people are generally contented in Cyprus, and that the only ones who are not satisfied with the Government, are Greeks who are clamoring for annexation with Greece; and Greece, it is added, could ill afford to keep Cyprus. The first statement contradicts the second. If the Greeks of Cyprus are not satisfied with the Government, almost the whole population of Cyprus are not satisfied, because, out of 187,740 persons who form the population of the Island, 145,000 are Greeks. As to our clamoring for annexation that is sheer nonsense. We have

never caused any trouble to the Government, but we have expressed our wishes in the most legal and constitutional way. We have never had recourse to arms, and never such an idea occurred to us. On hearing that our Island was of no use to England; on hearing the complaints of English people against us, that we were merely a burden to England, without being of any use to her, we respectfully begged the Ministers of her Gracious Majesty to give us over to Greece.

The statement that Greece cannot afford to keep Cyprus is not correct. If the employees of the Government of Cyprus were paid like the employees of the Government of Greece, if we do away with many offices which are of no practical use; if a better administration were introduced in the Island, and if some encouragement were given to Agriculture, Cyprus instead of leaving a deficit, would have a yearly surplus.

We cannot admit the idea of Cyprus being merely a burden to England, without being of any use to her. The Harbour of Famagusta, a trifling expense, (trifling to England) might become, according to people who have great experience in nautical matters, larger than the Great Harbour of Valetta. Cyprus might become a place of arms, and in case the famous railway from Iskenderoon to the Persian Gulf would be executed, Cyprus would be of immense value to England for her Indian possessions. Cyprus is a good footing in the Mediterranean for England, and from Cyprus she may keep an eye on Egypt, where she has so many interests.

If Cyprus is indeed of no use to England, and it is merely a burden to her, she may easily get rid of the burden, by giving her to Greece. We shall be grateful to England for such an act of generosity. But if England finds Cyprus necessary to her, and means to keep her, she must introduce in the Island the necessary reforms, because it would be shameful to her to administer an Island of which she took possession for making a model of good administration in the East, worse than Turkey.

If we compare the rights of the people of Cyprus, to those of the people of Candia, we find them much inferior, and a comparison in

the administration of the two Islands would not be favorable for Greece.

In Candia the Legislative Council consists of natives, under the presidency of the Governor General, and it is elected by the people. In Cyprus, there are only three unofficial native members, not elected by the people, but appointed by the High Commissioner; and the native members can have on chance of being useful to their country, because the official members of the Legislative Council being more numerous, are always in majority.

In Candia the Greek language, as being that of the majority of the population, has been recognized as the official language of the Island. In Cyprus a confusion of languages exists, and chiefly in the Courts of Justice. If there are people who take a great interest in Sacred History, and want to have an idea of the confusion of languages in the Tower of Babel, let them visit our Courts of Justice.

Can any one say that the Cypriots who are under a liberal and civilized Government have more rights than the Candiotas, who are under Turkey? And can any one say that our Administration may serve as model of good Administration in the East? Certainly not. But of the Legislative Council and the necessary reforms which must be introduced in the Island, we shall speak later. Suffice it to say to day, that without the necessary reforms, no progress can be made in the Island.

Before finishing our observations, we think necessary to remark that the opinion of an individual can have no great weight, and if a man says that all the officials of the Government of Cyprus are fools, it will be as great nonsense, as the one expressed by the unknown Greek Gentleman, who said that it is in the nature of the Greeks to be always discontent. We think the anonymous correspondent of "The Times" from Limassol, would have been much wiser, if he had not published such stupid opinions.

NICOSIA 11 November 1881.

Vox. POPULI.